

ler ikke, at nogen har Ret til at drage hans Hæderlighed eller Upartiskhed i Tvivl. Det ærede Medlem fra Næstved sagde før, at han har heller ikke draget Likvidationskomité-Medlemmernes Hæderlighed i Tvivl. Ja, saa maa det ærede Medlem have et mærkeligt Begreb om Hæderlighed, thi han sammenlignede Formanden, Højesteretssagfører Arntzen, og det andet Medlem af Komiteen, Landstingsmand Hey, med to Ræve. Jeg kender ikke det ærede Medlems Begreb om Hæderlighed, men at Ræven just skulde være et Symbol paa Hæderlighed, har jeg aldrig hørt før i Dag, og jeg beklager, at det ærede Medlem betragter Ræven som et Symbol paa den menneskelige Dyd, man kalder Hæderlighed. Hvad de andre to Medlemmer af Likvidationskomiteen angaar, finder jeg det ganske naturligt at indstille til Medlemmer af Komiteen det Medlem af Folketinget, der var Formand for Udvalget i Fjor angaaende Sparekassen, og som blev Formand for det om denne Sag nedsatte Fællesudvalg, nemlig det ærede Medlem fra Skelskør (R. Andersen), og da han tilmed ikke har været Medlem af Bestyrelsen eller haft nogen som helst direkte Forstaaelse med Den sjællandske Bondestands Sparekasse, forekom det mig ganske naturligt, at han blev foretrukken som Medlem af Likvidationskomiteen. Dernæst valgte jeg et forretningskyndigt Medlem, Medlem af Landstinget, Konsul Hey — jeg kan ikke huske hans Nummer i Medlemsfortegnelsen og beder derfor undskyldte, at jeg nævner ham ved Navn. Det maa dog være til Beroligelse for det ærede Medlem fra Næstved, at dette Medlem af Likvidationskomiteen, Konsul Hey, er blevet sat ind i Landstinget ved Socialisternes Stemmer, thi uden deres Stemmer var han ikke kommen derind, saa et saa forfærdeligt Menneske kan han dog vel ikke være, at en Socialist skal korse sig, naar han ser det Medlem træde ind i Komiteen. Han var Medlem af Landstingsudvalget om Sparekassen, og et meget virksomt Medlem, og jeg fandt det da ganske naturligt, at baade Folketing og Landsting blev repræsenterede i den Likvidationskomité. Saa jeg for mit Vedkommende vil nok paatage mig Ansvaret for den Indstilling, jeg her har gjort. Det gjaldt om at faa dygtige og upartiske Mænd, uinteresserede og hæderlige Mænd, som jeg for mit personlige Vedkommende turde stole paa, og jeg tror, at det er lykkedes mig at opnaa, hvad jeg i saa Henseende har ønsket mig.

Nu er Kendelsen falden angaaende Spørgsmaalet, om der skal være Proces mellem Sparekassen og Privatbanken eller ej, idet Likvidationskomiteen har sluttet en Overenskomst og altsaa frafaldet Søgmaal overfor Privatbanken. Denne Overenskomst er jo bindende; det er der ingen, der er i Tvivl om, heller ikke den højtærede Konseilspræsident; han har jo erklæret, at den Afgørelse er nu en Gang truffen, og den maa som saadan respekteres. Og til yderligere Bestyrkelse af, at det ikke er saa galt, det, der er sket, beder jeg det ærede Medlem fra Næstved (Andreassen) læse „Politiken“; det er jo Regeringens Hovedorgan. Han vil se en Artikel i Gaar i „Politiken“, hvori „Politiken“ ret velvilligt omtaler dette Forlig. Og det er ikke saa sært, for der er jo to radikale Jurister, der have udtalt sig om det Spørgsmaal, nemlig Professorerne Torp og Grundtvig; saa vidt jeg ved, er det to ivrige Tilhængere af det nuværende Ministerium, og man kan derfor ikke beskyldte dem for nogen Partiskhed i denne Sag. Naar da to saa udmærkede juridiske Professorer have udtalt sig om det Spørgsmaal og mene, at man ikke ved en Proces kunde vinde noget for Sparekassen, saa forekommer det mig, at naar Sparekassens Likvidationskomité eller dens Flertal har den samme Opfattelse, ja, saa er det en Domstol, man maa respektere. Den højtærede Konseilspræsident nikker bifaldende til mig; det ere vi altsaa enige om.

Der er kun een Ting, med Hensyn til hvilken jeg ikke ganske forstod den højtærede Konseilspræsident, men det er noget, der i øvrigt ikke faar praktisk Betydning. Det er Spørgsmaalet om, hvad der vilde være sket, dersom det tredje Medlem, det ærede Medlem fra Skelskør (R. Andersen), var traadt ud af Komiteen. Den ærede Konseilspræsident bebrejdede det ærede Medlem fra Skelskør, at han ikke var gaaet op og havde spurgt Ministeriet, saa havde han faaet Besked om, hvordan Ministeriet vilde have stillet sig, idet Ministeriet havde taget det Spørgsmaal op, hvad der skulde gøres i det Tilfælde, det ærede Medlem nedlagde sit Hverv som Medlem af Likvidationskomiteen. Nu synes jeg for Resten, at den ærede Konseilspræsident lige saa godt kunde være gaaet hen til det ærede Medlem fra Skelskør. Vi ere jo folkelige Mænd alle sammen, og en Minister nu om Stunder er jo ikke for fin til at gaa hen til en Lægmand her nede i Tinget, lige